

Børne Blad

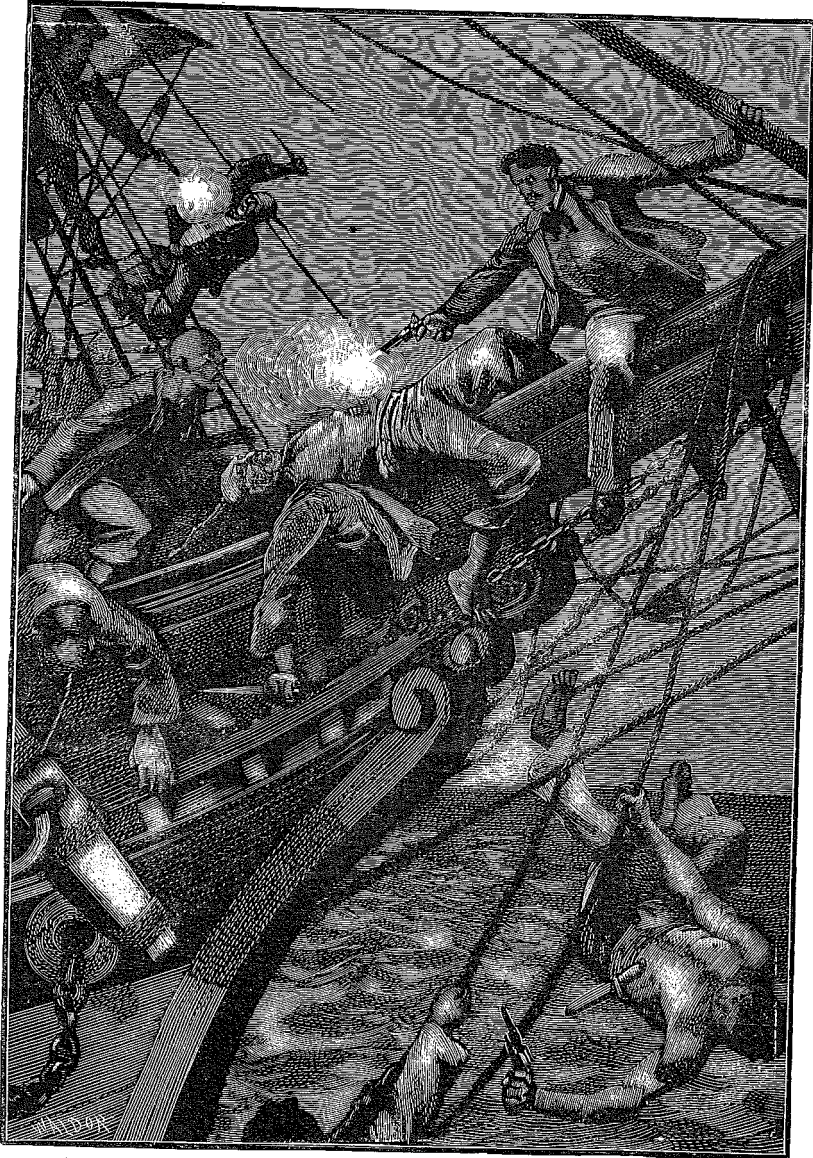

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 50.

15de december 1895.

21de aarg.

En fortvilet kamp.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstod. I pakker til en adresse paa over 5 ekspir. levers det for 40 cents, og over 25 ekspir. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsskolen.

Anden aargang.

Riogsbræthvende lesse.

Den anden artikel.

VII. I hvilken henseende Kristus har gjenløst os.

ABC-klassen: Rom. 14, 8: Enten vi lever, eller vi dør, hører vi Herren til.

Katekismus-klassen: Samme som ovenfor og 2 Kor. 5, 15: Han døde for alle, forat de, som lever, ikke mere skal leve sig selv, men ham, som er død og opstanden for dem.

Forklærings-klassen: Samme som ovenfor, Luk. 1, 74. 75 (Sp. 324) og Tit. 2, 14 (Sp. 328).

Wink.

„Forat jeg skal være hans egen — lever og regjerer i evighed.“

— Giv dig selv til din Frelser, ikke som om du var saa særdeles meget værd, men fordi du ikke har mere at give.

— Fra missionen blandt bajutoerne i Afrika fortæller den franske missionær Coillard følgende: Den ombendte kasser Peterose havde en stor barneskole. Hans ældste søn Rhosana var en begavet gut med en elskelig karakter. Da han var bleven en kristen, tilbød han sig frivillig som tjener at følge vor missions-ekspedition til banias-folket. Jeg sagde da til faderen. „Hvad siger du nu til, at Rhosana, din høire haand, gaar med os paa denne farlige reise?“ Han saa forundret paa mig og svarte i mange indfødtens nærværelse: „Jeg tilhører min Herre og Frelser, og om Rhosana end er min søn, saa tilhører han dog Herren. Naar da hans Herre finder for godt at sende ham med eder, hvad ret har da jeg til at sætte mig derimod?“ Saa drog vi da afsted, men Rhosana døde paa reisen. Da vi vendte tilbage uden Rhosana, imødesaa jeg med frygt mødet med forældrene; men Peterose havde trøstens ord baade til os og til sig selv: han sagde: „Rhosana adløb Herrens kald og døde i hans tjeneste. Naar soldater drager i krigen kommer ikke alle tilbage. Vi vil ikke

ønske Rhosana tilbage, men takke Gud for, at I, Herrens tjenere, nu atter er blandt os.“

— „I seks og otti aar har jeg tjent Kristus, og han har aldrig gjort mig andet end godt, hvorledes kan jeg da forbande ham, min Herre og Frelser?“ sagde Polykarp, da han, anklaget for evangeliets skuld, stod for den romerske stat holder, og denne lovede ham friheden, dersom han vilde forbande og bespotte Kristus. Med frimodighed og glæde besteg han derefter baalet og prisede lige i døden sin Herre og Frelser i en herlig takkebøn. — Den fromme Claudius har i denne anledning sagt: „Det maa være et godt herfskab, som man efter seks og otti aars tjeneste endnu vil gaa i liden efter for med glæde.“

— Om missionær Elliot, den store indianer apostel, fortælles: Endnu den sidste dag han levede paa jorden — han fyldte just da sit 80de aar —, havde han en indianer gut sidende ved sengen for at lære ham abc. „Hvorfor ikke nu hvile efter al din møie?“ spurgte en af hans venner ham. „Jeg har bedet Gud“, svarte den gamle mand, „at han vilde lade mig tjene ham, saalænge jeg er hernebe, og han har hørt min bøn; thi nu, da jeg ikke længer formaar at prædike, giver Herren mig dog kraft nok til at lære dette arme barn abc.“

— I Paramaribo kom en for sin sjæls frelse bekymret negerinde til en missionær og sagde: „Jeg har før haft meget høie tanker om mig selv, skjønt jeg er en slavinde. Men siden jeg har hørt, at Guds Søn har udstaaet en saa haard straf for mig — og jeg har endnu ikke takket ham derfor —, siden den tid forekommer det mig, at jeg ikke er værd de bananaer, som jeg spiser, og det vand, som jeg drikker. Skulde jeg nu blive i syndens lænker og bedrøve Frelseren længer? Nei, jeg vil lade alt fare, hvad der er ham imod; jeg vil være en løn for hans smerter: jeg vil være hans tjenerinde.“

— Den afdøde hertug af Hamilton havde tre sønner. Den ældste fik tæring, og ihgdommen fikred hurtigt fremad. To prestere besøgte ham paa familiegodset ved Glasgow, hvor han laa syg. Efter bønnen tog gutten sin bibel, som laa under hovedpuden, og slog op 2 Tim. 4, 7: „Jeg har stridt den gode strid, fuldbendt løbet, bevaret troen; hset er retfærdighedens krone henlagt til mig“, og fætede til: „Dette, Herre, er al min trøst.“ — Da døden nærmede sig, kaldte han sin yngste bror hen til sengen og talte tjærlig til ham: „og nu, Douglas“, endte han, „vil du om kort tid blive hertug; men jeg skal blive en konge.“

— Følgende underskrift under et billede af den korsfæstede Kristus bragte grev Zinzendorf til ombendelse:

„Alt dette gjorde jeg for dig, hvad gjør du for mig?“

— Luther blev engang af sin vert anmodet om at betale for kosten ved at skrive et mindeord paa væggen. Da steg han op paa bænkens og skrev Paulus's ord, Rom. 14, 8: "Vi hører Herren til." Derpaa sprang han ned igjen og udbrød: "Ja, vi er den Herre Kristus's eiendom; han skal nok vide at bevare det, som hører ham til; og vi kristne er ogsaa herrer over synd, død og djævel, de skal ingen magt faa over os."

Lessons for the Sunday School.

SECOND YEAR.

Forty-ninth Lesson.

THE SECOND ARTICLE.

VIII. For what purpose Christ has redeemed us.

ABC Class: Rom. 14, 8: Whether we live, or die, we are the Lord's

Catechism Class: Same as above, and 2 Cor. 5, 15: He died for all, that they which live should not henceforth live unto themselves, but unto him which died for them and rose again.

Explanation Class: Same as above, Luke. 1, 74. 75 (Qu. 324), and Tit. 2, 14 (Qu. 328).

SUGGESTIONS.

"In order that I might be his — — to all eternity."

— Luther once said, "If any one knocks at the door of my breast, and says, 'Who lives there?' my answer is, 'Jesus Christ lives here, not Martin Luther,'"

— A slave was bought in a slave-market by a rich and generous Englishman for twenty pieces of gold, and then presented with a purse of sovereigns and told to buy himself a home and begin a free man's honest life. Then said the slave, so unexpectedly freed, "Am I free, to go where I will and do as I will? Then let me be your slave, I owe all to you — I have been redeemed by you."

— Luther once said, "I would run into the arms of Christ if he stood with a drawn sword in his hands."

— Christ is not valued at all, unless he be valued above all.

— There is a ruling passion in every mind. When they were probing among his shattered ribs for the fatal bullet, the French veteran exclaimed, "A little deeper, and you will find the Emperor." — The deepest affection in a believing soul is the love of his Savior. Deeper than the love of home, of kindred, of rest and recreation, of life, is the love of Jesus.

— When but four years old, Count Zinzendorf covenanted with Christ. "Be thou mine, dear Savior, and I will be thine." And later on his motto was: "I have one passion, and that is he, only he."

— When Dr. Judson went on his missionary journeys through the villages and jungles of the poor, benighted Kavens, he used to be called by the natives "The Jesus Christ's man."

— When Bishop Bonner told John Audly of the pain connected with burning, with a view of leading him to recant the truth, Audly replied, "If I had as many lives as there are hairs on my head, I would lose them all in the fire before I would lose Christ."

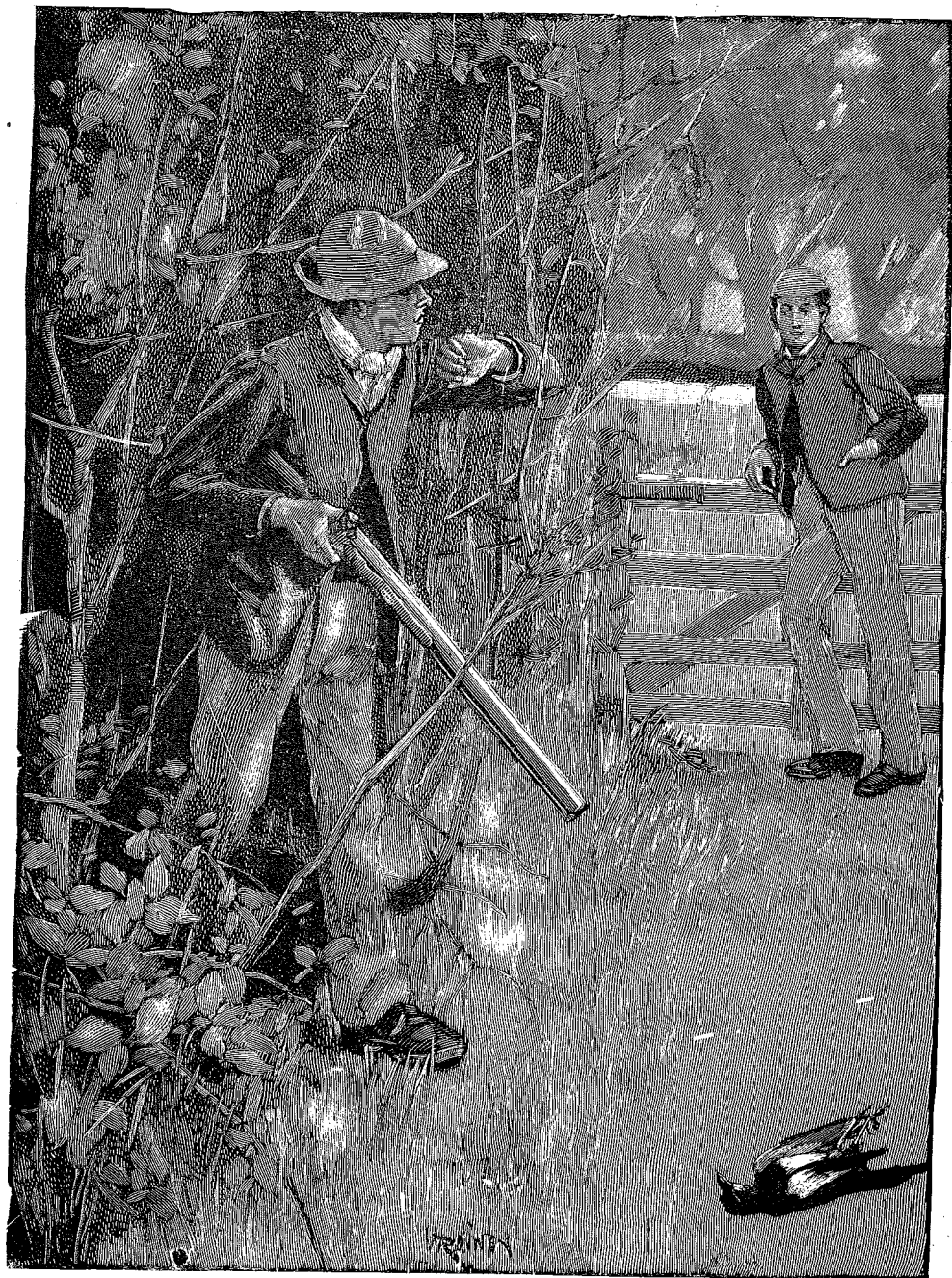
— Brutus visiting his friend Ligarius found him ill, and said, "What, sick, Ligarius?" "No, Brutus," said he, "if you have any noble work on hand, I am well." — Should our Lord Jesus condescend to request any service of us, we should always be ready with a like answer.

— The teacher of an infant class one Sunday morning asked her scholars, "What have you done for the Savior since we met last?" One said, "I have earned some money for missions by doing errands;" another, "I fetch a crippled boy to school." One after another told of the little services and self-denials of the week, so pleasing to the earnest teacher, and still more to him, who said, "Suffer little children to come unto me!" At last a little four-year old hand was stretched up and waved eagerly to and fro to attract the teacher's attention. "Well, my dear, what are you doing to please Jesus?" The little eager face flushed with excitement as the unexpected reply came, "I scrubs, ma'am!" Do you think that service was less dear to Jesus than others, because it was small in itself, or because his little servant did not use correct grammar in telling of it?

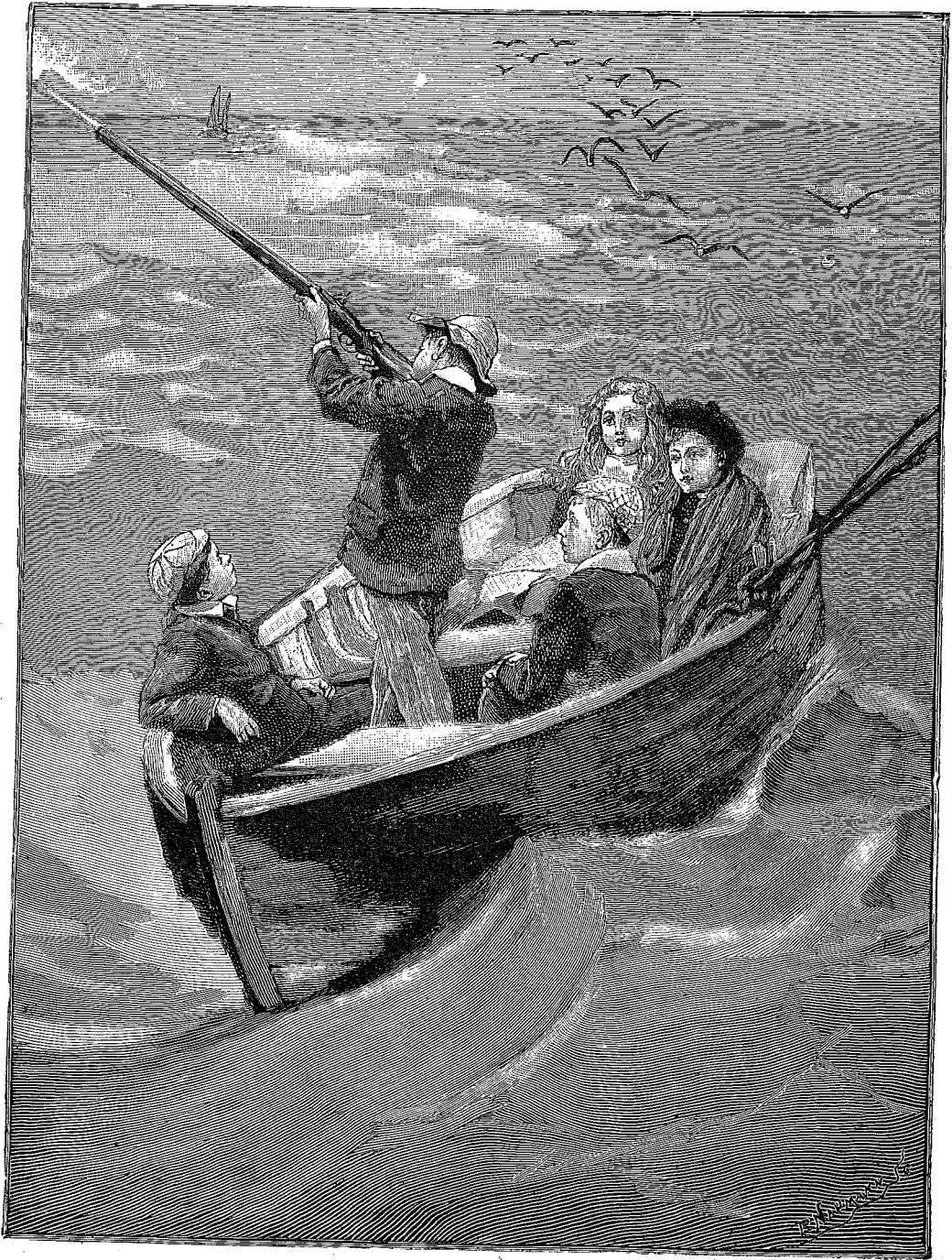
— "What do you do without a mother to tell all your troubles to?" asked a child who had a mother, of one who had none. "Mother told me whom to go to before she died," answered the little orphan; "I go to the Lord Jesus; he was mother's friend and he is mine." "Yes, but Jesus Christ is in the sky, away off, and he has too many things to tend to; he can't mind you." "I do not know anything about that," said the orphan; all I know is, he says he will, and that's enough for me."

— A missionary from India relates the following confession of a native Christian, whom he was called to visit. Inquiring into the state of her mind, she replied, "Happy, happy! I have Christ here!" laying her hand on the Bible, "and Christ here!" pressing it to her heart, and Christ there!" pointing towards heaven.

— Once when Luther came walking into a city, all the citizens, high and low, attended him in enthusiastic admiration. As they went, they cried, "Luther for ever!" "Nay! nay!" he answered, "Christ for ever!"

Jagt paa fjærer.

Jagt paa søfugl.

Marias Julegave.

(Fortsættelse.)

Trolld spidsede øren, men saa alligevel bedrøbet paa hende, som om den ikke rigtig vovede at tro paa saadanne herligheder. „Jo, jo, du skal saa opleve underlige ting iaften, min kjære Trolld; vær bare rolig endnu en liden stund.“ Og Maria fulgte med bankende hjerte efter moderen og søsteren, som var gaaede foran.

Mange folk strømmede sammen til den prægtig oplyste kirke. Mere end en gif did sikkert bare af gammel vane, men der fandtes tilvisse ogsaa saadanne, som havde trang til paa denne højtidsaften at komme sammen i gudshuset for at opsende en lovsang til Herren for al hans kjærlighed og godhed, der har sendt sin søn den enbaarne ned til verden.

De forrige aars juleaftener havde ogsaa Maria med andagt sunget julesangen med; men denne gang var hendes hjerte optaget af ganske andre tanker. Bistnok hørte hun orgelets toner høitidelig bruse sig imøde og menigheden istemme den vakre julesang; men hun lyttede ikke stort til det. I kirkedøren søgte hun i trængselen at komme bort fra de to andre; disse merkede i begyndelsen ikke hendes forsvinden, og senere antog de, at hun havde fundet plads et andet sted i den overfyldte kirke. Men isteden derfor var den lille pige hurtig sprunget ud af kirken og henover torvet, hvor hun endnu engang maatte kaste et blik paa fløielshatten, som fremdeles hang der paa samme plads. Derpaa skyndte hun sig videre hen til Bjerggaden.

„Nr. 16“, gjentog hun for sig selv og ledte efter det næbte husnummer. Jo, der — der var det endelig. Fra et af vinduerne trængte et svagt lyskjer ud til hende. Noget bange traadte hun ind og mødte allerede i gangen den underlige gamle kone.

„Se der er du altsaa alligevel“, sagde hun og førte den lille pige ind i sin butik, et daarligt oplyst rum, hvori Maria forundret saa sig omkring til alle kanter. Der laa og hængte paa bord og vægge alle slags gamle ting; gamle klæder og møbler var der overflod af derinde, og vaser og andre prydelser, som Maria aldrig før havde seet

magen til. Paa en hylde stod en ugle med store glinsende øine, og ved siden af den en prægtig ørn med udspændte vinger. Den forfrækkede pige havde knapt faaet vide, at fuglene var udstoppede, før en kat strøg sig mod hendes ben og saa paa hende med øine som lyst i mørket.

„Nu“, spurgte den gamle, „du vil altsaa sælge din flette?“

„Ja, men vil De da virkelig give mig otte dollars for den?“

„Seks dollars, sagde jeg“, var svaret.

Maria blev forfrækket. Havde hun virkelig hørt saa galt om formiddagen? Men ogsaa den sidst budne sum syntes hende saa stor, at hun naturligtvis fremdeles var villig til at slutte handelen.

„Løst haar bruges saa lidet nu for tiden“, sagde den gamle, „men jeg vil alligevel være snild mod dig og købe fletten. Kom nu og sæt dig her, saa skal jeg hente en saks.“ Med disse ord skjød hun frem en høi, gammel stol til Maria.

Maria begyndte nu at føle sig mindre vel tilmode. Hun havde en lignende følelse, som om hun skulde være hos tandlægen og ventede paa, at han skulde komme og trække ud en tand paa hende. Hun kastede et blik om i værelset; hun syntes, det var saa uhyggeligt derinde, og hun begyndte at tænke paa ebenthyret om Hansemand og Gretelil, som var gaaet ud i skoven og kom til den gamle heks.

Nu kom konen tilbage med en saks i haanden

„Har du ikke sat dig endnu?“ spurgte hun i en uvenlig tone. „Skynd dig nu; jeg har liden tid.“

Med bankende hjerte krøb Maria op paa stolen, den gamle greb fat i hendes flette og kom derved til at berøre hendes nakke med sin haarde, kolde haand. Maria gjorde et ryk til siden og kom pludselig til at tænke paa moderens bløde haand, der saa mildt og taalmodig pleiede at fjemme hendes haar. Hun syntes at se den elskede moder foran sig og høre hende sige: „Er det rigtigt af min lille pige at have hemmeligheder for sin mama? Tror du virkelig, at jeg bliver glad, hvis du iaften kommer hjem uden den prægtige flette, som Gud har ladet vofse paa dit hoved?“ Disse tanker trængte sig ind paa hende med en saadan magt, at hun begyndte at skjælde over hele legemet.

„Sid stille“, sagde den gamle, „ellers kan

jeg komme til at klippe galt, og da faar du ikke saa mange penge, som jeg har lovet dig."

Maira skjald og dirrede; hun forsøgte at tale; men den ængstelse og uro, hun følte, syntes at snøre sammen hendes strube.

Da faldt pludselig hendes blik paa noget blankt, som hang paa væggen lige imod hende. "Mamas klokke", udbrød hun, hoppede ned fra stolen og vilde springe bort og tage den.

"Vil du lade den være", raabte den gamle kone sint. Men Maria hørte ikke paa hende.

"O mama, min elskede mama", hvistede hun og trykkede klokken ind til sin kind.

"Og jeg, som vil gjøre noget, som du ikke har givet mig lov til. Al, du vilde vist blive meget bedrøvet, hvis du vidste det!"

"Kom hid nu og vent ikke længere!" brummede den gamle, "di maa da engang faa slut paa dette!" Og dermed rev hun klokken af Marias haand.

"Nei, undskyld, at jeg har skaffet eder bryderi; men jeg kan ikke lade Dem faa fletten; jeg har ikke spurgt mama."

"Din lille ravneunge! Pleier man kan ikke at spørge dem om raad, som man vil give julegaver?"

"Ja, jeg vil ikke — jeg tør ikke gjøre det."

"Men om jeg giver dig ni dollars for fletten eller — ja — tag saa klokken da; det maa vel være nok?"

"Klokken! — Skulde jeg virkelig kunne give mama klokken igjen? O, det vilde være — men nei, jeg tør ikke gjøre det!"

Da Maria merkede, at den gamle greb fat i fletten og vilde holde hende, sled hun sig løs med saadan heftighed, at det smertede hende saa, at hun begyndte at græde. Hun hørte, hvorledes den gamle bandede og var sint, men Maria var nu ikke længere i tvil, hun styrkede ud af huset og hen gennem gaden, saa hurtigt hun kunde.

(Fortsættes.)

Naar Syndere lokker dig, da samtyk ikke!

"For kort tid siden", fortæller en søndagsfolelærer, "besøgte jeg et fængsel. Blandt fangerne fik jeg ogsaa se en ung mand, som i sin barndom havde gaaet paa søndagsstolen. Fangevogteren tog et stort, tungt nøgleknippe med sig og førte mig gennem den lange,

uhyggefulde gang med fine skumle celler. Til sidst aabnede han døren til den celle, hvori den unge forbryder var. O, hvor det var mørkt og skummelt derinde! Hvor koldt og klamt og indestængt! Udenfor var alt vakkert; grønne marker, søde, duftende blomster og kvibrerende fugle. Men den stakkars unge fange der indenfor fængslets mure skulde aldrig mere komme til at nyde godt af noget af dette. Han var en dødsdømt forbryder. Han havde myrdet et menneske, og derfor skulde han nu selv dø. Og dog var han bare 20 aar. Jeg satte mig ned og talte med ham. O, ytrede han blandt andet, mens tunge taarer rullede ned over hans gulfne kinder, o, at det skulde ende saaledes med mig! Jeg var drukken den gang, da jeg begik hin forfærdelige ugjerning. Al, om jeg havde huffet paa min moder og lyttet til min søndagsfolelærer, da skulde jeg aldrig være kommen hid. Jeg begyndte med at drille og spille kort, og jeg ender som en — morder og er nu — dødsdømt! Da jeg stod i begreb med at forlade cellen, greb han min haand og udbrød hultende: Jeg ved, De er lærer! O, hils alle Deres elever, alle de unge gutter, fra en dødsdømt forbryder og sig dem, at min sidste hilsen var denne: Huff paa eders mødre og hold eder borte fra daarligt selskab! Bed dem fra mig om at lægge sig dette ord paa hjerte, som jeg læste, da jeg var et barn, men ikke vilde lytte til: Naar syndere lokker dig, da samtyk ikke!"

Tænk paa denne alvorlige advarsel, du ogsaa, barn!

Julebog for Børn.

Vi tillader os at henvende Børnebladets læsers opmærksomhed paa en ny bog, som er udgivet af Lutheran Publishing House. Det er 3dje bind af Fortællinger for Ungdommen. Den indeholder en interessant fortælling:

Rudolf Werners oplevelser tilvands og tilvands.

Foran i bogen er tilføjet et ark, hvorpaa er trykt: Glædelig jul! 1895.

Bogen er 172 sider stor, indbunden i skirting, med forgyldt titel paa forsidet, og sælges for den billige pris af 25 cents, portofrit.

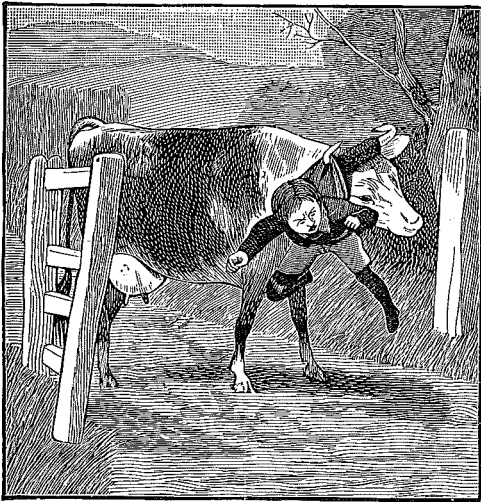
Send alle bestillinger til

LUTH. PUBL. HOUSE,
Decorah, Iowa.

Koen er ikke altid saa dum endda.

(Med billedc.)

En ustkikkelig gut morede sig ved at kaste sten paa en ko, som fredelig gik og græssede uden at tænke paa at gjøre noget menneffe fortræd. En stund fandt koen sig taalmodig i, at den ene imaaften efter den anden hagtede ned over dens side, men tilsidst syntes den, det blev for ilde.

Den styrtede mod gutten, som naturligtvis flygtede alt, hvad han kunde; men han var ikke kommen langt, før han følte sig lettet iveiret bagensfra. Koen havde boret sit ene horn gennem hans bluse og løtede ham op. Havde gutten før skreget, saa hylte han nu i vilden sty; han tænkte, at koen vel vilde stange ham ihjel. Men det dyret var frommere, end han havde kunnet vente; thi istedetfor at gjøre ham noget ondt, bar koen blot gutten forsigtig ud paa landeveien, hvor den saa lempelig, som den kunde, lagde ham ned, hvorpaa den vendte tilbage og græssede rolig ligesom før.

Men at gutten kom paa benene i en fart og styrtede afsted hjem det hurtigste han kunde, behøver vi vel ikke at fortælle.

Dnl. paa billedgaarden i nr. 48.

M A X.

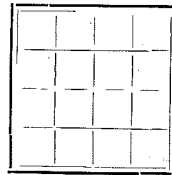
En fortvilet kamp.

(Med billedc.)

Stille og fredelig laa skonnerten ikke langt fra land. En del af mandskabet var roet iland med storbaaden for at hente vand; de var blevne længere borte, end man havde ventet, de vagthavende matroser vandrer frem og tilbage paa dækket i lun passiar; ingen anede, at der om saa minutter skulde komme til at rase den vildeste kamp der ombord.

Sinesiske sørøvere har overfaldt skonnerten; kaptajn og matroser kæmper for livet; de giver ikke let tabt; et par af mandskabet falder for sørøvernes mordvaaben, og de øvrige maa trække sig længere og længere tilbage; tilsidst har kaptajnen maattet flygte helt ud paa baugsprydet og søger derfra at holde sørøverne fra livet paa sig; et par af hans folk kæmper den samme fortvilelsens kamp et stykke op i fokkemasten. Men de kæmper med haab; thi henne fra vandfladen har de netop hørt et kraftigt hurraa; det er kameraterne, som vender tilbage; om et øieblik vil hjælpen være der, og derfor er det, de kæmper saa tappert til det yderste for liv og fartøi.

Vidt hovedbrud.

Fallene 5-20 skal fordeles i ovenstaaende rubriker saaledes, at man faar 50 i sum ved at summere fire af dem enten ovenfra eller fra siden eller paaafraa fra det ene hjørne til det andet.